
Escola equestre catalana de Nàpols

Autor:

Data de publicació: 17-05-2012

Durant el Renaixement i el Barroc grans festes eqüestres (carrusels) eren un element central en la cultura de la cort. Els tractats de pau, els matrimonis i els naixements dels hereus eren sempre bones raons per posar a algú a l'escenari. Element central del carrusel era una elegant dansa en la qual cavalls i genets realitzen passos, moviments i salts escola eqüestre Alta. Segons el jesuïta francès Claude Francois Pare Menéstrier (1631-1705) objecte d'aquestes actuacions era representar la correspondència harmonies terrestres dels planetes (1). L'opinió prevalent entre els historiadors d'aquest art, l'escola d'equitació d'alta començaria a principis del segle XVI: Les comandes per muntar el noble napolità Federico Grisone, fundador de la primera Acadèmia de l'equitació, es van imprimir a Nàpols el 1550 (2). Testimonis recents indiquen que aquesta tradició, que Federico Grisone va ser reconegut intèrpret, tenia almenys cent anys més. A El Cavaller, publicat a Venècia el 1562, el mestre Claudio Cort, indica el període aragonesa a Nàpols com l'edat d'or per muntar a cavall - "... quan els cavalls eren molt bones i els pilots estaven en alta estima ..." (3), i el rei Ferrante era "... un excel·lent mestre i coneixedor de cavalli ..." (4).

En el seu cavall frenat el napolità Pirro Antonio Ferraro (1620) informa que el mateix Federico Grisone va aprendre l'art eqüestre Cua Pagà, un estudiant de Muntanya Pagà, el major membre de Ferran i distingit del rei cavaller de l'escola Catalana (5). D'altres fonts sabem que muntar a cavall, activitats purament militar, es converteix en art cortesà nel'400 que s'expressa en les desfilades - els anomenats passejos - passejades al bell i en diverses altres cerimònies i aviat element essencial en la formació del perfecte cavaller l'edat moderna, el "cortesà", que serà descrit per Baldassare Castiglione.

El nou tipus de conducció i la imatge que coincideix amb ocupar un lloc prominent en la cort aragonesa de Nàpols. Ja en l'època d'Alfons V (1416-1458), joves nobles com els germans Ercole i Sigismondo d'Aquest van a Nàpols per aconseguir una educació mascotes (6), atrets principalment pel nou estil que l'art i disposat a la seva habilitat i elegància dels Cavallers Catalana. Una crònica anònima de l'època, el diari del duc de Monteleone atribueix als pilots de l'exèrcit d'Alfons V més bonics i més elegants de la seva època, sense comparació amb els cavallers de la resta d'Itàlia. Nàpols era una empresa real a cavall. Cap dels que comptava, fent cas omís a cavall (7) i el majordom d'Alfons V, el català Manuel Deu (8), no menysprea a exercir ferramenta.

La reputació de la vida de la cort de Nàpols no eren magnífiques festes cavalleresques estranys que van tenir lloc allà i presa, sovint, el caràcter cavalca triomfant. Les passejades van veure el desplegament de bells jocs eqüestres, similar a la de l'Alt Renaixement i Barroc carrusels (9).

El primer d'aquests festivals es va dur a terme 26 febrer 1443 quan Alfons V, que després de la derrota de Roger d'Anjou havia convertit en rei de Nàpols, va fer la seva entrada solemne a la ciutat, la processó va partir de la Porta del Mercat - que es va construir un gran arc de triomf, el primer del Renaixement - va acabar a New Castle. El rei va marxar sobre un carruatge daurat tirat per quatre cavalls molt blancs, precedits per un grup de músics en les seves muntures, els set genets que representen les set virtuts, des de carros amb figures al·legòriques, sacerdots, bisbes i comerciants a peu. Van seguir, també a peu, el príncep hereu i la noblesa napolitana i espanyola (10). L'entrada

solemne i pomposa d'Alfons a la ciutat es va convertir en el model mateix, el paradigma del que anava a ser una processó (11).

Uns anys més tard, a l'abril de 1452, Nàpols va ser visitat per béns d'Hongria i la festa que va seguir va ser potser el més important de l'època, segons l'anònim com l'emperador Frederic va entrar a Nàpols (12): i jocs eqüestres, precedits d'una exposició dels grans cavalls de carreres, van veure un "passeig Splendissima" de quatre corsers de gran alçada i bellesa, "et fets va ensenyar a tots a tots els que munta aviat" (13).

Seguit altres quatre cavalls (14) - berbers, turcs, grecs i Ginetti - després de la qual cosa va mostrar a si mateixos encara dos-cents cavalls crien rei, criat pel mateix Alfons, "... els que van ser criats en els Estats amb les eugues i seus sementals d'Espanya amb extrema bellesa i la bondat "(15).

"Saria temps per escriure tot el que es va utilitzar per a un gran valor i la bomba - diu l'autor - i que se li va dir a ells abundantment cavalls gran, bell, alt d'estatura, més que mai havien vist, i no només en nombre, que el rei va anar a muntar cada donar-los a tots els cavallers a Nàpols "(16) en aquesta ocasió el mateix Ferrante sobirà i el príncep va assistir, a la plaça de la Immaculada Concepció, en un carrusel o el de table bord jogo, d'origen ibèric, en la qual el pilot havia colpejat un tauler amb una llança o javelina (17). Ferran propi "fill de La seva Majestat ... va ser molt elogiat al dia per al passeig, la iniciativa i va posar la llança, i encara que era petit semblava sull'archione Fabricato" (18).

Grans banquets públics, tornejos, balls, convertint-los van completar la gran festa va durar tres dies sencers. El Jogo de la Tavolata, ja que el Joc de Cannas - on elegants competidors es van dividir en equips i lluita amb llances romes (19) - es no es practica a Itàlia i fos una contribució d'Alfons qui els va introduir a la vida i la cultura de la cavalleria napolitana : el mateix sobirà generosa va enriquir la ciutat amb un nou escenari, Plaça segellaria, situat al centre de Nàpols, un dels més prestigiosos i elegants de tot el segle XV napolitana (20).

Ordres de cavalgar del gentilhome

Federico Grisone (1550)

Les festes no eren l'únic interès eqüestre d'Alfons, qui també es va encarregar de criar i entrenar cavalls. Seguint el model de la seva pàtria, el rei va crear els anomenats corredors (castellà), és a dir, Cavallerisses de Propietats de sementals, la cria i camps d'Addestramento, col·locat sota la direcció de genets (caballerizos castellans) (21), subjecte a un genet major protagonisme durant el regnat d'Alfons, pel mateix Ferrante (22). En els corredors reals havien plantejat "la cursa del Rei" (23). Més tard conegut com la tornada del Regne de Nàpols o Corsiero napolitana, el resultat d'encreuaments entre cavalls Itàlia - Itàlia medieval (especialment Pulla, Calàbria, Abruços) era una terra d'excel·lent producció eqüestre (24) - grec, ibèric, del nord d'Àfrica, i Lombard cavalls espanyols de la terra d'Alfons (25). Els poltres d'aquesta raça es presentí apreciats per prínceps i potentats d'Itàlia, així com per l'exèrcit reial (26).

Els genets eren el veritable objecte de la curiositat sorprès pels convidats del rei: el mateix parell d'Hongria imperial, abans d'acabar la gira de 1452, va visitar els de Nola i Longola, dirigida pel príncep Ferrante (27), on Va rebre com a regal alguns d'aquests nobles animals. Com va assenyalar l'autor d'una crònica de l'època, el criador necessita monarca no descuidar les mesures de seguretat: els equips tenien, per a l'entrada i sortida, ports separats (28).

La fama d'elegant tall quinzè no va fallar durant el regnat dels hereus d'Alfons, de Ferran fill i nebot Alfons II: de fet va créixer la seva importància com a centre de la cultura eqüestre, amb passejades i passejades encara més magnífic que posava l'accent en cadascun de prestigi, solemnitat civil i religiosa i cada esdeveniment polític important, mentre que el rei, la reina i els seus fills mai es va perdre l'oportunitat de fer una passejada pels carrers de Nàpols (29): el rei llavors era tan aficionat als seus corsers que - si no pot muntar - Va passar el temps ho permet, durant hores mirant-los des de les finestres del palau reial (30).

Abans d'aquest moment, l'art de la cria de cavalls es transmet per via oral (31): instruccions escrites, ja que la Ruffo nell'Hippiatria són poc freqüents (32).

La primera formació especialitzada Manual real de poltres i correcció dels espècimens difícils - Della disciplina cavall - va ser escrit just sota la monarquia de Ferran, qui va ser dedicada per l'autor, que Antonello Scilla, mestre de l'estable (33). El treball mai se li va donar a la premsa, i el que queda d'ella avui en dia són la introducció i algun dibuix que il·lustra alguns tipus de brides. La majoria dels llibres són encara moltes cartes partits que tenen a veure amb temes de muntar els cavalls confiscats - juntament amb altres béns - a la noble executat durant la "revolta dels barons", 1486, severament reprimida per Ferrante, els ha estat confiada a cura de Bernardino Mangione i Bernabé de Arenante, col·laboradors del rei, amb precises instruccions escrites en la cria de sementals, egües i poltres, però sobretot sobre la domesticació, això ha de començar quan el poltre és de dos anys: deslletats març (34), la següent octubre, s'està treballant en la corda del plom, amb cabestre i genet a la cadira de muntar, sota l'atenta mirada de Bernardino i Bernabé, qui, a més de controlar les operacions, garantir que cap cavall s'abusa (35) i que es va treballar en dues mans per no desenvolupar un partit fort i més feble, que utilitzen les preses que no arruïnen la boca i que els animals no siguin objecte de forma brusca i precipitada.

Mesures similars relatives a domar, es van reunir en un recompte manual de Trípoli, el català Joan Tafures (36).

En una carta de 1467 a Federico dóna Montefeltro, en què va anunciar que enviaria alguns cavalls, el mateix Ferrante ha de consultar al senyor Alfons i el genet Orsini, excel·lents coneixedors de mèrits i necessitats dels soldats (37), per distribuir adequadament a aquests les seves muntures. En novembre 1492 dóna dues ambiatori (amble és un pas en el que l'animal s'avança mentre mou les dues extremitats d'un costat i no alternativament com de costum) per l'arquebisbe de Tarragona, Gonzalvo Fernández de Ferida: el regal és acompanyat d'una carta en què Ferran centrant-se principalment en un dels cavalls, una guinda semental, descendent d'un cavall castellà, que necessitaven tractament molt acurat amb el que es refereix especialment a les esperons i amb la recomanació d'encarregar a un expert, quan el mateix arquebisbe no montasse (38). La seva filla Leonor, duquessa de Ferrara, enviar una llista d'instruccions per al tractament de cavalls enviats al seu nebot Fernando (39); el 1493, convida al seu ambaixador a Roma, Luigi de Paladinis, per donar una bona educació als militars i eqüestre Don Joffre de Borja, fill del papa Alexandre VI, d'acord amb el desig del pare (40); En el mateix any es dóna consells a Giangaleazzo de Sanseverino en alguns temes relacionats amb la boca del seu cavall (41).

L'amor dels reis catalans de Nàpols per a les activitats eqüestres i la seva competència i habilitats en aquesta àrea, no podia faltar en les arts escèniques i la literatura.

En record de la seva entrada triomfal a Nàpols, el 1443, Alfons havia construït el famós arc de marbre a New Castle (42). El projecte també va incloure una estàtua eqüestre, enfront de la ciutat, que representava a Alfons V al galop saltant molt ràpid, generalment utilitzats en combat. El projecte mai es va dur a terme i no es conserva, el testimoni, només el disseny de Pisanello (43). El manuscrit 731 de la Biblioteca de la Universitat de València - el Cyropedia Jenofonte traduïda de Poggio Brancolino encarregat per Alfons V - porta una imatge del rei a cavall, mentre que l'animal realitza el moviment desenfrenat anomenat posada, més tard anomenat pesade o Llevad (44).

El 1465, per al casament del seu cosí Joan Ferran, germà de Ferran el Catòlic, que va tenir lloc a la plaça d'un bell carrusel segellaria (45), descrit pel periodista Julian Passaro, que habita en les trampes dels cavalls i els genets i cavall del Duc de Calàbria "... un cavall que va ser a l'aire amb els salts (és a dir, que coneix la posada) i després trencar quatre llavors feu arrencar daurat molt digna ..." (46).

Al tauler de la porta de bronze de Castel Nuovo de Nàpols, l'escultor Guglielmo Mònaco representa la conclusió de la batalla de Troia amb Alfons de Calàbria el cavall realitza el piaffé, trot en un molt recollit (47), mentre que un animal, es va lliurar al seu nebot Alfons d'Aquest Ferrante, escriu que "... pujar tan bo com si vostè pot dir" (48): això, de fet, coneixen la posada.

Matías Corvino (1458-1490), rei d'Hongria, és un dels pocs que no va apreciar l'escola eqüestre Catalana i escriu que "... gynectos veritables, aquí Opinions hispà més conglobatis norunt pedibus salt, nec unquam habere desideravimus ncaa volumus unquam" (49). Però és l'únic entre els principis contemporanis, en no apreciar l'alta escola eqüestre: els altres eren més aviat ganes d'aprendre i de tot un segle van ser exportats des del Regne de Nàpols, en els diferents

països d'Europa, innumbrables cavalls i molts professors d'equitació (50).

Un centre menys conegut, però amb un fort vincle amb la cort de Nàpols, i de gran importància per al futur ús de l'equitació a la cerimònia, va ser la cort papal a Roma. Durant el Renaixement i el Barroc a Roma era la capital real de l'estil de conducció i les grans celebracions triomfals semi-religioses i semi-eqüestres (51). La majoria dels cardenals i papes eren excel·lents genets i eren no menys teòric que l'interès pràctic per muntar a cavall. Federico Grisone dedica ordres per muntar al cardenal Ippolito d'Est, besnét del rei Ferrante i Claudio Cort dedica al Cavaller Alessandro Farnese, el Gran Cardenal (52).

La connexió entre la cort napolitana i la cort papal comença amb Innocenci VIII, educat a la cort de Nàpols (53) i Alexandre VI, que havia enviat a Nàpols és el fill esmentat Jofre que una neboda, el futur Cardenal Pier Luigi Borja Lanzol-romans, de manera que rebès instrucció equestre (54). La cort papal de Juli II, el successor d'Alexandre, era un centre de desenvolupament de la nova cortès ideal en el qual muntar es manté en alt honor.

Ostatge a la cort de Juli II va ser Frederic II Gonzaga, un gran amant de les arts eqüestres, però no només, si el bisbe Watford, en una carta a la marquesa Isabel d'Est Gonzaga per 39 06 1511, pot escriure que el seu fill Federico havia començat aprendre a "balare francesa i el passeig a l'espanyola." (55).

Seguint el patró de la seva terra (Catalunya), el rei va crear els anomenats corredors, instal·lacions (quadres) per als sementals i camps d'adestrament on es va planejar "la carrera dels reis", més tard coneguda com "Torneu del regne de Nàpols" o "Torneu napolità"